

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 31. Jurisdictio Papæ in Illyricum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

sortem accepit. Ubi duo anni effluxere, ^{Sæculum V.}
 secunda Jan. anno 423. Augustam dixit, A. C. 421.
 Ipsa non modo nullam in fratres vindi-
 ctam exercuit, sed curavit, ut ad magnas
 Dignitates promoverentur, quod summæ
 Sorori suæ fortunæ occasio fuissent.

§. XXXI.

Jurisdictio Papæ in Illyricum.

Theodosius Imperator haud diu post
 nuptias Constitutionem contra Au-
 thoritatem Papæ in Illyrico edidit, hac
 occasione nata. Perigenes Corinthi na-
 tus, & baptizatus, per omnes Clericorum
 gradus ascendens, Presbyter ordinatus
 est, diuque in hoc ordine magna vitæ in-
 tegritate fuit. Contigit, ut Sedes Patræ
 vacaret, & Episcopus Corinthius ibi Pe-
 rigensem Episcopum ordinaret; at vero,
 quia ordinatum populus recipere noluit,
 Corinthum rediit. Post hæc, Corinthio-
 rum Episcopo fatis functo, Corinthii,
 missi ad Bonifacium Papam supplici li-
 bello, eum Episcopum postularunt. Ni-
 hil Papa hac super re pronuntiare voluit,
 donec a Rufo, Episcopo Thessalonicensi,
 qui Vicariam Sanctæ Sedis Auctoritatem
 in Achaia, & Macedonia gerebat, episto-
 las accepisset. Nam totum Illyricum, ^{v. Thomass.}
 initio Imperii Occidentalis pars fuerat, ^{discip. part.}
 & cum sub Arcadio in Orientale, & Oc- ^{I. I. I. C. 9. n. 6.}
 cidentale divisum est, nihil in Regimine ^{Sup. XVIII}
 Eccle- ^{S. 22.}

Sæculum V. Ecclesiastico mutatum. Papæ postea si-
A. C. 421. cut prius in totum Illyricum Auctoritas

valebat, cuius Administrationem Episcopo Thessalonicensi committebat; id enim ex epistolis Damasi, Siricii, & Innocentii apparet. (*) Igitur Papa Bonifacius ad Romanum scripsit, misit Libellum Corinthiorum, indicans, electionem Perigenis sibi probari. Cum Rufus publicasset Papæ epistolam, pars Episcoporum consensit, pars renuit obedire. Papæ autem non placuit quidquam decidere, antequam Rufi consilium accepisset, & nequidem Perigeni scripsit. Secunda ejus epistola ad Romanum 19. Sept. 419. data est. Tandem Bonifacius, ut sibi responsum Rufi redditum, menti suæ consentaneum, Electionem confirmavit. Perigenes jussu Papæ Sedi Metropoliticae Corinthiæ impositus, eamque, quoad vixit, retinuit.

illi Episcopi, qui huic Electioni adversati fuerant, Auctoritatem Papæ in quacunque Orientis parte ægre ferentes, ab Imperatore Theodosio Constitutionem impetrarunt, 14. Julii anno 421. datam, qua sub prætextu observandi antiquos Canonas, jubet, ut, si quæ lis in Illyrico oritur,

(*) Hæc Auctoritas Papæ erat Patriarchalis. Quia Summus Pontifex ut Christi Vicarius, & Caput Ecclesiæ, ut Patriarcha, & ut Episcopus Romanus considerari potest.

tur, ejus judicium reservetur Conventui Sæculum V.
Episcoporum non sine communicatione A.C. 421.

Episcopi urbis Constantinopolitanæ, quæ
veteris Romæ Prærogativa gaudet. (*)
Itaque Imperator Jurisdictionem in Epis-
copos Illyrici, in cujus possessione Epis-
copus Thessalonicensis, tanquam S. Sedis
Delegatus, erat, ad Episcopum Constanti-
nopolitanum transferre volebat. (*)

Boni-

(*) Hæc Constitutio per subsequentem, ut in-
ferius videbimus, irritata est. Nec etiam ultima
verba Interpreti Protestanti quidquam auxilii affe-
runt ad confirmandam falsam suam opinionem;
nam Prærogativam Jurisdictionis Spiritualis Im-
perator Episcopo Constantinopolitano dare non
potuit. Deinde, si major Episcoporum Roma-
norum Jurisdictio in eo fundata fuisset, quod Ro-
ma esset Imperatorum Sedes, & Imperii caput,
ea Prærogativa, ut Theodosius loquitur, Con-
stantinopolim translata, jam Episcopis Constanti-
nopolitanis non secundus inter Episcopos gra-
dus, sed primus competiisset; quod tamen nec
ipsi Orientales unquam affirmare ausi.

(**) Der Uebersetzer hat hier schon wiederum
eine Anmerkung angehängt, und schwäget in seinem
Vorurtheil daher; daß die Römischen Päbste
darum ihre Auctorität ausbreiteten, daß sie in
der Hauptstadt des Occidentis zu Rom woh-
neten; auch weil sich die Bischöffe ganz sanft
einwiegen ließen, und ihre natürliche Unab-
hängigkeit willig aufopfereten. Ich aber sage

Hist. Eccles. Tom. V.

Iii

noch

Sæculum V.

A.C. 421.

Tom. 4. conc.

p. 1704.

p. 1705.

Bonifacius Papa, comperta hac innovatione, quodque Episcopus Constantinopolitanus Concilium Corinthum ad examinandam ordinationem Perigenis indixisset, tres scripsit epistolas. Primam ad Rufum Thessalonicensem, cui mandavit, ne cedat iis, qui res innovare cupiunt, & Dignitatem sibi non debitam rapere. Episcopum Constantinopolitanum designans. Rufo speciatim mandat, ut cognoscat de causa Perebii, Episcopi Pharsaliensis, qui S. Sedem interpellaverat. Secunda epistola directa erat ad Episcopos Thessaliæ, & SS. Pontifex hortabatur, ut semper Rufum suum agnoscerent Superiorem. In hac epistola Pausianum, Cyriacum, & Calliopem excommunicat, licentiam tamen pro iis intercedendi Rufo facit. At Maximum, male ordinatum, absolute Episcopatu deponit.

Epistola tertia data est ad Episcopos Macedoniae, Achaiae, Thessaliæ, Eprii, Prevali, (*) & Daciae, scilicet eos omnes, qui in Concilio Corinthi conveni-
erant, ob Perigenis causam, quamvis
Sac

noch einmal, wenn Christus der Herr seine Sache also gestiftet hätte, daß alle Bischöffe in dem Zustande, wie es der Uebersetzer nimmt, wären geblieben, so wäre eine Kirche entstanden mit vielen Häuptern, das ist, ein Ungeheuer.

(*) Hoc Nomen non amplius occurrit.

Sacra Sede jam decisam. Papa ob hoc ^{Sæculum V.}
 gravamen acriter queritur, & quærit, cui ^{A. C. 422.}
 Episcopo post latam a Sancta Sede senten-
 tiam jus competiisset jubendi, ut Episco-
 pi conveniant; *si canones legatis*, inquit:
videbitis, quænam secunda Sedes sit ab Ec-
clesia Romana, & quænam tertia; Magnæ
illa Ecclesiæ Alexandrina, & Antiochena
Dignitatem suam servant per Canones,
quos non ignorant. Hæ in causis maximi
momenti, qualis fuit Athanasii, & Flaviani
Antiocheni, ad Ecclesiam Romanam con-
versæ sunt. Hinc prohibeo, ne congrega-
mini ad quæstionem de Ordinatione Perige-
nis renovandam. Si vero, posteaquam no-
stra Auctoritate Episcopus est constitutus,
quidquam deliquisse dicatur, Frater noster
Rufus cum aliis, quos ad id elegerit, cau-
sam cognoscet, & ad nos referet. Iterum
 mandat, ut in omnibus Rufo obediant, &
 minatur, illos, qui huic molimini adhæse-
 rint, a Sanctæ Sedis Communionem rescin-
 dendos. (*) Hæ tres litteræ eadem die
 datæ sunt, quinto Idus Martii, Honorio
 decimo tertio, & Theodosio decimo Con-
 sulibus, scilicet undecima Martii 422. Per
 Severum Sacræ Sedis Notarium delatæ.

Iii 2

Boni-

(*) Hæc excommunicatio præprimis, saltem
 implicate, Episcopo Constantinopolitano intenta-
 tur; ergo haud dubie in Communionem Ecclesiæ
 Romanæ fuisse agnoscitur.

Sæculum V. Bonifacius Papa, missis ad Imperato-
A. C. 422. rem Honorium Legatis, rogavit, ut anti-

qua Ecclesiæ Romanæ Privilegia defende-
 ret. Honorius hac super re epistolam de-

p. 1709. dit ad Theodosium, qui plene Patruī po-

p. 1710. titioni satisfecit, quippe in Rescripto ad
 Honorium decernit, ut nulla habita ra-

Theodosius. tione mandati, quod Episcopi Illyrici per
 subreptionem obtinuissent, antiqua Ec-
 clesiæ Romanæ privilegia juxta Canones
 observentur, dicitque, Præfectis Prætorio
 mandatum, ut observari procurent. Hæc
 Theodosii constitutio inter Tabulas Ecce-
 siæ Romanæ conservata est, non vero in
 Codicibus, posterius Theodosii, imo & Ju-
 stiniani jussu compilatis, sed econtra illa
 constitutio, quæ ab ista irritata fuit, quia
 urbi Constantinopolitanæ, ubi hæc colle-
 cta sunt, magis favet, inserta. Cæterum
 ex his Bonifacii Actis cernitur, quanto
 vigore Pontifices jam tunc Episcoporum
 Constantinopolitanorum molitionibus
 obstiterint, quod bene intelligerent, quæ
 inde in Sedis suæ damnum sequerentur.
 At Bonifacius dum his strenue se defen-
 dit, aperte tantum Episcopos Illyrici op-
 pugnat, Constantinopolitanum non no-
 minat, nec Imperatorem verbo lædit.

Bonif. ep. 3. Bonifacius Papa eodem anno in Gal-
to. 2. Conc. p. liis factum correxit Patrocli Arelaten-
 1585. qui Lodevi, loco extra suam Provinciam
 posito, ordinaverat Episcopum, nec illius
 urbis

urbis Clericis, nec populo acceptum; hi Sæculum V.
questus suos ad Papam detulerunt, is da- A.C. 422.
tis ad Hilarium, Episcopum Narbonen-
sem, Provinciæ Metropolitam, litteris,
quibus Cleri, & populi Lodevensis libel-
lum supplicem acclussit, mandat; in lo-
cum ipsum se conferat, & Episcopum ad
populi Clerique vota ordinet, idque tam
jure Metropolitæ competentis, quam Sedis
Sacrae Auctoritate faciat. Omnia secun-
dum sextum Canonem Nicænum, qui
vult, ut jura Metropolitaram in quaque
Provincia salva consistent. Hæc epistola
nona Febr. 422. data.

§. XXXII.

Mors Bonifacii. Cælestinus Papa.

Bonifacius Papa haud diu post vita ex-
cessit eodem anno 422. postquam Sa-
cræ Sedem tenuisset tres annos, & men-
ses octo. Prohibuit, ne ulla mulier, aut
Sanctimonialis pallam sacram, seu map-
pam Altaris attingeret, sed tantum Eccle-
siæ Ministri. Vetuit etiam, ne in Cleri-
cos ordinarentur mancipia, aut viri ad
onera Civitatum, vel quæcunque alia ob-
ligati. Ordinationem peregit Romæ,
Mense Decembri, creavitque Presbyte-
ros tredecim, Diaconos tres, Episcopos
per diversa loca triginta sex. Orato-
rium construxit in Cœmeterio Sanctæ Fe-

v. Præf. in
ep. Aug. n.
209.
Socr. VII. c.
11. Prosp.
Chr. an. 420.
Marcell. eod.
Sup. §. 7.
Lib. Pontif.